

Billie eller Hensigt at nedlægge Arbeidet. Visnepolitikkens Aarsag — lad mig gjentage i Dag, hvad jeg tidligere har sagt overfor det ærede Medlem — er en ganske anden. Naar et Lovforslag mødes med Befolkningens Trang og Befolkningens Dnsster, saa er der Grøde i dette Lovforslag, saa vil det sætte sin Frugt, om man ogsaa forsøger at hindre dets Fremme, det vil ikke kunne visne. Men naar et Lovforslag ikke mødes med Befolkningens Trang og Befolkningens Dnsster, men endog maaste fremkomme paa Trods af disse, saa bærer det Visneygen i sig fra Begyndelsen af og maa og skal visne, det kan ikke være Andet. Man kan gjøre, hvad man vil, arbejde saa ihærdig, som man vil, for det eller lægge det hen, Resultatet vil dog blive det Samme, det er og bliver Visnepolitik, der drives. Hvad Aarsagen iøvrigt er, har jeg saa ofte sagt her; men da det ærede Medlem atter er kommen ind derpaa, vil jeg gjentage det. Betingelsen for, at der overhovedet kan blive et frugtbart Arbeide baade her og i det andet Thing paa Lovgivningsmagtens Omraade, er jo, at der opnaas gjenfjædig Tillid; en Regjerings Styrke er jo den Tillid, den nyder i den offentlige Mening. Det Overveiede i enhver konstitutionel Stat er den offentlige Mening i Landet, saaledes som det er blevet bestemt udtalt af f. Ex. Mænd som Ørsted og David paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Den Regjering, som ikke har sin Støtte i den offentlige Mening, den maa falde. Betingelsen for, at en Regjering overhovedet kan være stærk, kan udrette Noget, ja overhovedet kan eksistere, er den, at den besidder den offentlige Menings Tillid og Repræsentationens Tillid. Det er Noget, som er saa anerkjendt fra alle Sider fra tidligere Dage, at jeg ikke behøver at opholde mig derved. Men naar det Modsatte er Tilfældet, saa bliver Visnepolitik den naturlige Følge paa hele Linien, Visnepolitik overalt. Naar det ærede Medlem talte om, at Regjeringen maa have Magtmidler i denne Nødstilstand, at en saadan Nødstilstand tillader særlige Midler, saa beklager jeg at høre en saadan Yttring i denne Sal. Jeg har hørt lignende Ytringer mange andre Steder ude paa Møder hist og her, og jeg har i Pressen læst en Sætning som denne, at Nød bryder alle Love. Men det er et afsthyligt, et forferdeligt Ordprog. Man tænke sig, hvilke Tilstande der vilde blive i et Land, dersom Alle og Enhver kom med den Bemærkning: Jeg kan ganske vist ikke komme frem med Loven, men Nød bryder alle Love, altsaa gjør jeg, hvad jeg vil. Jeg maa paa det Kraftigste protestere mod, at den Slags Betragtninger gjøres gjældende, og navnlig

mod, at de gjøres gjældende i denne Sal. Der staar ingen Nødstilstand, naar vi blot alle respektere Loven, naar vi gaa ud fra denne Respekt for Loven som det Første og Vigtigste, naar vi gaa ud fra, at Loven staar som en uoverstigelig Mur. Naar den staar for os som en Straffe og ligesom siger: hertil og ikke længere, saa kommer der ingen Nødstilstand tilstede, saa skal vi nok fra begge Sider komme ud af det med hinanden. Det ærede Medlem talte om en systematisk Demoralisation og Ophidselse. Jeg maa paa det Bestemteste protestere mod den Slags Ytringer. Jeg har for mit Vedkommende holdt en Række Møder i de sidste halvandet Aar, og jeg kan med Sikkerhed vidne her i denne Sal, at Grundtonen paa disse Møder og i de Foredrag, jeg har holdt, netop har været at mane til Ro, mane til at vogte sig for overilede Skridt, ikke lade sig hidsje af alt det, der er oppe i Tiden, som hidser og vægger, idet jeg nemlig veed, at overilede Skridt aldrig føre fremad, men altid tilbage. Jeg har derfor advaret derimod af al min Styrke og har saaledes gjort lige det Modsatte af at ophidsje. Jeg kan sige det ærede Medlem, at jeg hader Ophidselse af mit ganske Hjerte, hader al Agitation, og jeg tror, at jeg tør sige det Samme for de Fleste af mine Meningsfællers Vedkommende. Vi have ikke hidsjet og vægget, men manet Befolkningen til Ro, til at staa paa Lovens Grund og til at bøje sig for den, sikkre paa, at Loven dog, naar Alt kommer til Alt, er stærkere end Magten. Naar det ærede Medlem vil sige, at det jo kunde være, at det andet Thing nu maaste har besindt sig og maaste nu vil sige Ja til den Lov, som det i Sjor sagde Nei til, saa kan jeg, skjøndt det vistnok er overflødig, trostigt forstikke det ærede Medlem om, at det er der ikke Spor af Udsigt til. Jeg har ganske vist intetsomhelst Mandat til at tale paa det andet Things Begne eller til at udtale mig i mindste Maade om den Politik, som det andet Thing agter at følge, men en Ting veed jeg med Visshed, og det er, at det andet Thing ligesaavel som Befolkningen maa og skal fordre, at Provisorerne maa og skal dømmes.

Bloug: Det ærede Medlem beklagede for, og jeg betvivler ikke, at han mente det fuldkomment ærligt, hvad han sagde, at vi ikke længere befandt os paa Grundlovens Grund. Jeg gad da vide, paa hvilken anden Grund det ærede Medlem og jeg befandt os her, paa hvilken anden Grund vi jidde her end paa Grundlovens. Dersom Grundloven ikke eksisterede, kunde vi ikke være her. Men lad nu være, at han og Flere end han